

РАЗПОРЕЖДАНЕ

№ 49649

гр. София, 21.04.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 41 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и първи април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МАРИЯ ЕМ. МАЛОСЕЛСКА

като разгледа докладваното от МАРИЯ ЕМ. МАЛОСЕЛСКА Гражданско дело № 20231110103452 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 130 ГПК.

Образувано е по искова молба на Р. Ж. Б., чрез адв. С. Р. П., уточнена с молби вх. № 61257/06.03.2023 г., вх. № 62504/07.03.2023 г. и вх. № 101261/11.04.2023 г., с която срещу "И. и ЧСИ М. П. са предявени иски за признаване за установено, че за ответника "И. не съществува правото принудително изпълнение по отношение на вземането в размер на 166,67 лева, представляващо възнаградителна лихва, за което е бил издаден изпълнителен лист от 15.06.2015 г. по търг.д. № 3416/2015 г. поради изтекла петгодишна погасителна давност.

В исковата молба се поддържа, че въз основа на изпълнителния лист по искане на вискателя е било образувано изпълнително дело № 1383/2014 г. по описа на ЧСИ М. П., което се твърди да е било прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 или т. 5 ГПК, но ЧСИ не изпълнявал задълженията си по закон и не констатирал прекратяването на производството, а защитава само интересите на вискателя по делото. С исковата молба се поддържа, че считано от 22.10.2019 г. не е било поисквано извършването на изпълнителни действия по делото, като след тази дата на 02.09.2020 г. изпълнителното дело е било спряно от съда с обезпечителна заповед по гр.д. № 23156/2020 г., впоследствие спирането е било отменено, но вискателите не са поискали извършването на изпълнителни действия срещу длъжника. Сочи, че изпълнителното дело е прекратено на 17.06.2022 г. на това основание по силата на закона. Отделно поддържа, че е изпълнен фактическият състав на нормата на чл. 433, ал. 1, т. 5 ГПК, но съдебният изпълнител не бил издал акт за прекратяване на производството на това основание, въпреки че процедурата по чл. 448 ГПК е приключила по гр.д. № 65/2022 г. по описа на РС - Трън, инициирана по друго изпълнително дело от друг съдебен изпълнител. Моли съдът да вземе предвид, че съдебният изпълнител постановявал откази по исканията на длъжниците и защитава само интересите на

взискателя. Обосновавайки правния си интерес от иск срещу ЧСИ М. П. се позовава на нормата на чл. 441 ГПК и с оглед вписана по перемираното изпълнително дело възбрана.

С разпореждане № 20558/14.02.2023 г. съдът е дал указания на ищеца да отстрани нередовностите на исковата молба.

От уточняващите молби, постъпили по делото на 06.03.2023 г. и 07.03.2023 г., става ясно, че ищецът не предявява иск по чл. 441 срещу ЧСИ М. П., като е поискано съдът с решението си по същество на спора да прогласи нищожност на вписана възбрана. С молбата от 07.03.2023 г. ищецът заявява, че насочва предявените искове и срещу съдебния изпълнител, за да бъде последният обвързан от силата на пресъдено нещо по иск по чл. 124, ал. 1 ГПК, какъвто ищецът счита, че предявява срещу кредитора /взискател/ "И., като заявява, че освен друго в този случай приложима би била и разпоредбата на чл. 116 ГПК за провеждане на производството пред СРС.

С разпореждане № 40965/30.03.2023 г. съдът е дал допълнителна възможност и указания за отстраняване на нередовностите на исковата молба, подадена от ищеца, като на страната изрично е указано да обоснове правния си интерес от предявяване на иск срещу ЧСИ М. П..

На 11.04.2023 г. по делото е постъпила молба от ищеца, с която последния заявява, че не предявява искове срещу "В., както и иск за прогласяване нищожност на вписана въз основа на разпореждане на съдебния изпълнител по изпълнителното дело възбрана на недвижим имот. Става ясно, че ищецът не предявява самостоятелни искове съдът да признае за установено, че изпълнителното производство е прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 или т. 5 ГПК, а иска от съда да изследва тези твърдения на ищеца в мотивите на съдебния акт по съществото на спора. Счита, че е сезирал съда с иск по чл. 124, ал. 1 ГПК за признаване за установено, че не съществува правото на принудително изпълнение за вземането на "И. за сумата от 166,67 лева по издадения изпълнителен лист поради погасяване на това право по давност.

По отношение на правния интерес от насочване на същия иск срещу органа по изпълнението ЧСИ М. П. ищецът сочи, че процесуалният закон не създавал задължение за съдебния изпълнител да се съобрази с решение по иск по чл. 124, ал. 1 ГПК, какъвто ищецът предявявал, а само с решение по чл. 439 ГПК, какъвто ищецът счита, че не е предявил в случая. Излагат се и допълнителни съображения, които съдът намира за неотносими към правния интерес на ищеца да предявява иск срещу съдебния изпълнител.

Така формулираните от ищеца твърдения и съображения относно правния му интерес да сезира съда с иск срещу ЧСИ М. П., с който иска да се признае за установено, че не съществува право на принудително изпълнение за вземане, за което е издаден изпълнителен лист в полза на "Инвестиционна компания АД, съдът приема, че не обосновават легитимен интерес за ищеца да насочи такъв иск и срещу съдебния изпълнител, пред който въз основа на издадения на кредитора изпълнителен титул е било образувано изпълнителното дело. С

В исковата молба и в уточняващите я молби ищецът не излага твърдения относно наличието на легитимация за органа по изпълнението да отговаря по предявения иск. Изрично ищецът

е заявил, че предмет на спора не са правоотношения, по които насрещна страна се явява съдебният изпълнител в качеството му на орган, който законодателят е снабдил с публични функции - не се твърдят настъпили вреди от незаконосъобразни действия на съдебният изпълнител и не е заявено искане до съда, което би могло да бъде квалифицирано като иск по чл. 441 ГПК.

С последната постъпила по делото молба ищецът е формулирал петитум на допустим за разглеждане иск, чиято правна квалификация по мнение на настоящия състав на съда е именно по чл. 439, ал. 1 ГПК, доколкото се твърди, макар и формално /с оглед твърденията за настъпила перемпция/ изпълнителното дело да продължава да е висящо, тъй като съдебният изпълнител е отказал да прекрати същото, респ. със свой акт да констатира, че е налице основание за прекратяване на производството. Дори да се приеме, че правната квалификация на иска е такава по чл. 124, ал. 1 ГПК, то само по себе си последното пак не би обусловило правен интерес от предявяване на иск за несъществуване на правото на принудително изпълнение по отношение на конкретно вземане, доколкото диспозитивът на съдебното решение и в този случай би бил задължителен за всички органи, в т.ч. за всички съдебни изпълнители, не само за ЧСИ М. П.. Да бъдат споделени съображенията на ищеца, че органът по изпълнението би бил длъжен да се съобрази с такова съдебно решение само ако е участвал като страна в исковото производство, би означавало такъв иск да е допустим срещу всеки един съдебен изпълнител, с оглед възможността на кредитора да получи обратно изпълнителния титул и да образува изпълнително производство пред друг изпълнителен орган.

За пълнота следва да се посочи, че интересът на ищеца да е страна в производство пред конкретен съд, насочвайки иск срещу ответник, чиято дейност е на територията на съответния съдебен район, също не води до извод за наличие на правен интерес от предявяване на иск срещу такъв ответник. Що се отнася до съмненията на ищеца относно липсата на безпристрастност на съдии, правораздаващи в конкретен съдебен район, то същите не следва да бъдат обсъждани във връзка с преценката за наличието или липсата на правен интерес от насочване на иск за несъществуване на право на принудително изпълнение срещу конкретен съдебен изпълнител.

Така предявения срещу ЧСИ М. П. иск настоящия съдебен състав приема за недопустим, с оглед което и на основание чл. 130 ГПК следва да върне исковата молба в посочената част.

Така мотивиран, съдът

РАЗПОРЕДИ:

ВРЪЩА искова молба, вх. № 17451/23.01.2023 г., уточнена с молби, както следва: вх. №51257/06.03.2023 г., вх. № 62504/07.03.2023 г., вх. № 101261/11.04.2023 г., подадена от **Р. Ж. Б.**, ЕГН *****, постоянен адрес: ., **в частта**, с която **срещу ЧСИ М. П.**, рег. № 851 в регистъра, воден от КЧСИ, адрес: ., е предявен иск за признаване за установено в отношенията между страните, че в полза на **"И.**, адрес: гр. Варна, ., не съществува правото

на принудително изпълнение за вземане в размер на сумата **166,67 лева**, представляващо възнаградителна лихва, за което е бил издаден изпълнителен лист от 15.06.2015 г. по търг.д. № 3416/2015 г. поради изтекла петгодишна погасителна давност, въз основа на който лист е било образувано изпълнително дело № 1383/2014 г. по описа на ЧСИ М. П. и **ПРЕКРАТЯВА** производството по гр.д. № 3452/2023 г. по описа на Софийски районен съд, 41 състав в посочената част.

Разпореджането подлежи на обжалване от ищеца с частна жалба в едноседмичен срок от връчване на препис пред Софийски градски съд.

Препис да се връчи на ищеца чрез адв. П. по ел. път, като се укаже да потвърди получаването. В случай че потвърждение не постъпи в едноседмичен срок от изпращането да се връчи по общия ред на съдебния адрес.

*Производството по делото остава висящо в частта по предявения от **Р. Ж. Б.** срещу **"И.** иск за признаване за установено в отношенията между страните, че в полза на **"И.** не съществува правото на принудително изпълнение за вземане в размер на сумата 166,67 лева, представляващо възнаградителна лихва, за което е бил издаден изпълнителен лист от 15.06.2015 г. по търг.д. № 3416/2015 г. поради изтекла петгодишна погасителна давност, въз основа на който лист е било образувано изпълнително дело № 1383/2014 г. по описа на ЧСИ М. П..*

Съдия при Софийски районен съд: _____